

„Nuolatinė malda“

Sakei man: tėve, esu daug kartų klydęs, padariau daug klaidų. – Žinau, atsakiau. Bet Dievas mūsų Viešpats, kuris irgi tai žino ir į tai atsižvelgia, iš tavęs teprašo nuolankumo, kad tai pripažintum, ir kovos, kad taisytumėsi, kad kasdien vis geriau Jam tarnautum vis turtingesniu vidiniu gyvenimu, nuolatinė malda, pamaldumu, pasitelkęs deramas priemones savo darbui pašventinti. (Kalvė, 379)

gruodžio 7 d.

Pirmiausia – vidinis gyvenimas. Kaip dar maža tų, kurie iš tiesų tai supranta! Išgirdę apie vidinį gyvenimą, daugelis įsivaizduoja šventovės tamsą ir kažkokių neįprastų zakristijų atmosferą. Daugiau negu ketvirtį amžiaus aiškinu, jog taip nėra. Aš kalbu apie vidinį gyvenimą miesto šurmulyje paprastų krikščionių, neužsisklendusių nuo kitų; krikščionių, sutinkamų gatvėje, darbe, šeimoje ar laisvalaikio metu, ištisą dieną prisimenančių Jėzų. O kas gi tai, jei ne nuolatinės maldos gyvenimas? Argi ne tiesa, kad ir tu esi pajutęs poreikį tiesiog tapti maldos siela, sieki bendrystės su Dievu, savęs sudievinimo? Tai ir yra krikščioniškasis tikėjimas ir šitai visada suprato maldingos sielos: „Tas žmogus tampa Dievu, – rašo Klemensas Aleksandrietis, – kuris myli tai, ką myli Dievas.“

Iš pradžių bus sunkoka. Prireiks pastangų, norint kreiptis į Dievą, dėkoti Jam už didžiausią tėvišką atjautą. Nors tai nėra sentimentai, bet po truputį Dievo meilę pajusime tarsi neabejotinus sielos virpesius. Tai mylintis Kristus ateina įkandin mūsų: „Štai aš stoviu prie durų ir beldžiuosi.“ (Kristus eina pro šalį, 8)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/dailytext/nuolatine-malda/](https://opusdei.org/lt-lt/dailytext/nuolatine-malda/)
(2026-03-31)